

DANIELLE CARSON

DIRTY SECRETS

HarperCollins

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Danielle Carson
Omslagontwerp: Artsandare
Zetwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 94 027 7392 7 (e-book)
NUR 343

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Nina

Dikke regendruppels vallen op mijn gezicht en vermengen zich met de tranen die over mijn wangen lopen. Alles doet pijn – mijn hoofd, mijn arm, mijn buik...

De geur van verbrand rubber en motorolie vult mijn neus. Mijn zicht is wazig, wat deels door de tranen komt, maar ook door de rookwolken die voor mijn ogen opstijgen. Ik herken de contouren van een auto, al lijkt die niet rechtop te staan.

Dan word ik ineens opgetild en weggedragen naar de bosrand, een paar meter van waar de auto zich bevindt.

Mijn zicht begint weer terug te keren nu we uit de rook zijn. Ik kijk naar de man die mij vasthoudt. Met schaafwonden aan zijn hoofd en een gejaagde ademhaling werpt hij een blik over zijn schouder naar de ravage waar hij me zojuist vandaan heeft gedragen.

Voorzichtig laat hij me op de grond zakken, waarna hij voor me neerhurkt. Nogmaals kijkt hij in de richting van de auto en dan drukt hij een knuffel in mijn hand – een kuiken waarvan de gele stof besmeurd is met zwarte vlekken.

‘Hou Lulu bij je en beloof me dat je hier blijft, oké?’

‘Waar is mama?’ hoor ik mezelf met bevende stem vragen. ‘En...’

Hij schenkt me een klein maar droevig glimlachje. ‘Ik ga ze zoeken. Maar je moet beloven dat je hier blijft tot ik terug ben, oké?’

Ik knik langzaam.

‘Dat is mijn dappere kleine meid.’ Hij veegt wat natte plukken haar

uit mijn gezicht, waarbij zijn hand licht lijkt te trillen, en drukt dan een kus op mijn voorhoofd.

Na een laatste blik op mij rent hij terug naar de auto en wordt dan door de rook opgeslokt. Ik blijf in de richting kijken waarin hij verdween, maar hij komt niet terug. Ineens klinkt er een oorverdovende knal die mij omverblaast en die een vervelend piepend geluid in mijn oren achterlaat. Als ik mijn ogen weer open, kijk ik recht in een vuurzee en komt dikke, zwarte rook mijn kant op.

Zwaar ademend schiet ik omhoog. Met de rug van mijn trillende hand wrijf ik over mijn bezwete hals.

Het was een nachtmerrie, probeer ik mezelf voor te houden. Enkel een nachtmerrie.

Langzaam bedaart mijn hart weer.

Ik weet dat het een nachtmerrie is, maar toch gieren de angst, de pijn en het verdriet door mijn lichaam alsof het echt gebeurd is.

Maar dat is het niet. Het is niet een van mijn herinneringen uit mijn jeugd, zoals mijn huisarts ooit dacht toen ik hiervoor toch maar eens naar hem toe was gegaan.

Er is maar één moment uit mijn jeugd dat me helder bijstaat en dat is dat ik ben achtergelaten in een weeshuis.

Hoe cru het ook klinkt, soms wenste ik dat die nachtmerrie daadwerkelijk een herinnering was. Dan zou ik in ieder geval weten wie ik ben en waar ik vandaan kom, maar bovenal: dat ik niet opzettelijk ben achtergelaten.

In de afgelopen jaren heb ik veel tijd gependeed aan mijn zoektocht naar antwoorden op de vragen over mijn verleden. Urenlang speurde ik door stadsarchieven en geboorteaktes. Ik heb de stambomen van alle Anderson-families uitgeplozen die hier in Californië wonen of hebben gewoond.

En dat waren er veel. Héél veel.

Maar zelfs na al dat onderzoek werd ik geen steek wijzer. Jarenlang onderzoek leidde enkel tot een ontdekking die nog meer vragen opwierp.

Nina Anderson is mogelijk niet mijn echte naam.

Ik had een overlijdensakte gevonden van een Nina Anderson – een meisje dat niet ouder is geworden dan vijf jaar. Maar het werd nog ingewikkelder toen ik las dat deze Nina in hetzelfde weeshuis had gewoond als ik, en een jaar voor mijn komst daar was overleden.

Het vreemde is echter dat mijn geboorteakte op akelig veel punten overeenkomt met deze Nina Anderson; we hebben dezelfde geboortedag en -maand, maar ons geboortjaar verschilt één jaar. Daarbij komt dat er naast mijn geboorteakte praktisch geen informatie over mij te vinden is van vóór mijn zesde levensjaar.

Het is alsof ik voor mijn komst in het weeshuis helemaal niet bestond. En dus zit ik al twintig jaar lang met vragen waarvan de kans groot is dat ik daar nooit antwoord op zal krijgen.

Sinds een aantal jaar woon ik weer hier, in Los Angeles, niet ver van de plek waar het weeshuis zich destijds bevond.

Ik ben er nog één keer naartoe gegaan, in de hoop dat ik antwoorden kon krijgen van het personeel. Ik kwam echter niet verder dan het toegangshek. Het weeshuis was definitief gesloten en dus liep er weer een spoor dood.

Naast mij voel ik beweging, en het matras veert een beetje mee. Er glijdt een grote hand over mijn bovenbeen en als ik opzijkijk, zie ik dat een paar helderblauwe ogen me slaperig aankijkt.

‘Is er iets?’

Door het laatste restje alcohol dat nog in mijn lichaam ronddwaalt, trekt gisteravond als een waas door mijn hoofd. Ik herinner me zijn hete mond op de mijne, onderweg van de bar naar mijn appartement, en hoe ik hem, eenmaal hier aangekomen, hard bereed. Maar zijn naam komt niet in me op.

Vragend trekt hij zijn wenkbrauwen op wanneer ik nog altijd niets zeg.

Als reactie sla ik het dekbed van ons af en ga op zijn schoot zitten, waarbij mijn knieën aan weerszijden van zijn heupen belanden. Meteen is hij klaarwakker.

‘Neuk me,’ zeg ik, terwijl ik met mijn intiemste lichaamsdelen over de zijne wrijf.

Hij kreunt zacht en pakt mijn heupen vast om me aan te sporen door te gaan. Ik voel dat hij al hard begint te worden, dus reik ik achter me en pak ik zijn pik vast. Met langzame bewegingen begin ik hem af te trekken.

Hij vloekt binnensmonds en sluit zijn ogen.

Tevreden kruipen mijn mondhoeken omhoog. Ik hou ervan als ik zie hoe een man zijn controle verliest door mijn toedoen, net zoals ik ervan hou om de leiding te nemen in bed.

Als ik voel dat hij volledig hard is, pak ik van het nachtkastje een condoom uit de verpakking, waarvan we er inmiddels al een aantal doorheen gejaagd hebben. Ik scheur de verpakking los en streel nog een paar keer zijn erectie met mijn hand voordat ik behendig het condoom om hem heen rol.

Met zijn blik houdt hij me nauwlettend in de gaten wanneer ik mezelf op hem laat zakken. Zijn ogen glijden over mijn naakte lichaam en hij likt zijn lippen. Ik geef mezelf niet eens de tijd om aan hem te wennen en begin meteen mijn heupen te bewegen. Hij komt me tegemoet en voert het tempo meteen hoog op.

Ik zet mijn nagels in zijn gespierde borstkas en laat me meevoeren door het genot dat zich langzaam in me op begint te bouwen. Met mijn vingers masseer ik mijn klit en ik voel dat ik zo dichterbij een climax kom. Wanneer Jake – ik herinner me ineens weer hoe hij heet – nog harder wordt, beweeg ik mijn vingers sneller over mijn klit.

Zijn greep om mijn heupen verstevigt als hij voelt dat mijn binnenwanden om hem heen beginnen te verstrakken. Hij kreunt en begint nog harder te stoten.

Meer is er niet voor nodig om mij te laten komen. Ik geef me over aan de heerlijke ontlading die door mijn lichaam raast. Vaag krijg ik mee dat ook Jake zijn hoogtepunt bereikt.

Weer enigszins bijgekomen, werp ik een blik op de klok op het nachtkastje. Die geeft aan dat het net halfzes in de ochtend is.

‘Ik moet over een uurtje naar mijn werk,’ lieg ik. Er is geen reden om dit langer te rekken dan nodig is.

Jake lijkt de hint gelukkig te begrijpen. Hij stapt uit bed, gooit het condoom weg en raapt vervolgens zijn kleding bij elkaar, die verspreid over de slaapkamervloer ligt.

Zelf stap ik ook uit bed. Ik pak mijn oude versleten T-shirt van de grond en trek het over mijn hoofd. Uit de ladekast vis ik een schoon slipje, dat ik aantrek. Met een elastiekje bind ik mijn haar samen tot het als een rommelige knot boven op mijn hoofd vastzit.

Jake loopt met zijn ontblote bovenlijf achter me aan wanneer ik de slaapkamer verlaat.

April, mijn beste vriendin en huisgenootje, leunt tegen het aanrecht van ons kleine keukentje aan met een koffiemok in haar hand. Ze kijkt mij even met een veelbetekenende blik aan, voordat ze haar aandacht naar Jake verplaatst.

‘Gezellig dat je er was,’ zegt ze plagend tegen hem.

Hij kijkt snel haar kant op en richt dan zijn ogen weer op mij. Zonder woorden te gebruiken maak ik duidelijk dat dit alles was wat hij van mij kon verwachten en haastig trekt hij zijn T-shirt over zijn hoofd.

Zodra hij de deur uit is, draait April zich naar mij toe. ‘Hottie, hoor.’

Ik hum slechts en pak zelf ook een koffiemok uit het keukenkastje voordat ik die volschenk met het donkerbruine goedje. Ik voel Aprils blik op mijn rug branden.

‘Je had weer die nachtmerrie, nietwaar?’

‘Ben je helderziend, of zo?’ Ik adem de geur van de koffie in en draai me naar April toe.

‘Je ziet er uitgeput uit en ik weet dat dat niet alleen komt door de capriolen met Mr Wasbordje vannacht.’ Ondanks haar plagerige toon staat haar blik bezorgd. ‘Gaat het?’

‘Ja, niks aan de hand,’ wuif ik haar zorgen weg, terwijl ik een slok van de koffie neem.

April zucht. ‘Misschien is het toch niet zo’n slecht idee om met ie-

mand te gaan praten, al is het maar om te ontdekken waar die nachtmerrrie vandaan komt.’

‘Ik kan het prima aan. Daarbij kan ik het me niet veroorloven om in therapie te gaan, dat weet je.’

‘Ik heb al gezegd dat ik kan bijspringen als het nodig is.’

‘Nee,’ zeg ik resoluut. ‘Jij hebt dat geld zelf net zo hard nodig.’

April zucht diep. ‘Neem dan de hulp van Sera aan.’

Ze doelt op het andere lid van onze hechte vriendinnengroep, Serafina Landon.

Daar waar April en ik moeite hebben om elke maand rond te komen, is Serafina opgegroeid in een wereld waarin geld nooit een rol speelde. Maar na alle verhalen die zij verteld heeft, blijkt een leven als lid van een prominente familie ook geen ideale manier om op te groeien. Het feit dat haar vader, een invloedrijke vastgoedmagnaat, op dit moment op zoek is naar een geschikte huwelijkspartner voor haar en zij daar geen enkele inspraak in heeft, zegt al genoeg.

‘Ik zei al dat het niet nodig is,’ ga ik er nogmaals koppig tegen in.

April schudt haar hoofd. ‘Ze wil je graag helpen. Waarom blijf je het jezelf zo moeilijk maken?’

Angst.

Dat is wat me tegenhoudt.

Ik ben doodsbenuwd voor wat er boven kan komen drijven als ik ga graven in mijn emoties en herinneringen. Helemaal als dat betekent dat ik onder ogen moet zien dat mijn moeder me echt niet wilde hebben en dat ik daardoor een moeilijke en liefdeloze jeugd heb gehad.

April zucht nogmaals als ik me stilhoud en zet dan haar lege mok in de gootsteen. ‘Het is dat ik nu moet gaan, maar dit gesprek is nog niet afgelopen.’ Ze pakt haar handtas en huissleutel van de ontbijtbar. ‘Ik zie je vanavond.’

Vandaag maakt ze kamers schoon in een hotel; slechts één van haar vele baantjes.

April vertelde me ooit dat zij en haar ouders Zuid-Korea verlieten in

de hoop dat ze hier een betere toekomst konden opbouwen. Nu werkt April als barista en kamermeisje en in de meeste weekenden geeft ze ook nog judoles aan kleintjes om rond te kunnen komen. Haar moeder werkt een aantal uur in een klein restaurant en haar vader werkt in een fabriek. Ik weet niet hoe hun leven eruitzag in Zuid-Korea, want daar praat April niet veel over, maar ik denk niet dat haar ouders dit leven in gedachten hadden toen ze de halve wereld over gingen op zoek naar een welvarende toekomst.

Toch heb ik April nog nooit horen klagen. Ze is ijzersterk, werkt hard en geeft nooit op. Dat bewonder ik aan haar.

Nadat April weg is gegaan, besluit ik verder te werken aan het project waar ik mijn hele ziel en zaligheid in leg: een kledinglijn ontwerpen.

Mijn droom om ooit een succesvolle modeontwerpster te worden, is mijn drijfveer om me door alle tegenslagen in het leven te worstelen. Ik wil mode maken die voor elk type vrouwenlichaam geschikt is. Als iemand die het zelf van haar rondingen moet hebben, weet ik dat leuke en mooie kleding vinden voor een maatje meer een hele opgave is. Het lijkt alsof zowat ieder modemerken wil dat volslanke vrouwen zich verstoppen onder wijde kleding, die daarmee juist hun beste troeven verdoezelt.

Ik ben dan ook niet iemand die onzeker is over haar lichaam. Sterker nog, ik hou van mijn rondingen. Ja, mijn dijen schuren langs elkaar wanneer ik loop, mijn cupmaat zorgt er nog weleens voor dat ik last krijg van mijn rug en ik moet vaak meerdere pogingen doen om mijn jeans over mijn ietwat brede heupen en volle billen te krijgen. Maar ik ben trots op mijn lichaam en ik laat me door niets en niemand wat anders wijsmaken, zeker niet door de maatschappij.

Even na twaalven laat ik mijn werkplek – het kleine hoekje dat ik in mijn slaapkamer gecreëerd heb – voor wat die is en spring ik onder de douche. Wanneer ik mijn make-up heb gedaan en me heb omgekleed, werk ik nog snel een mueslireep naar binnen, waarna ik het appartement verlaat om naar mijn werk te gaan.

Sinds twee maanden werk ik bij Blue House, een exclusieve club waar

leden minstens een jaarinkomen met zes nullen moeten hebben om er binnen te kunnen komen. Ondanks het feit dat de stad enorm veel Hollywoodsterren rijk is, is Blue House er enkel op gericht om prominente mensen uit de zakenwereld een plek van privacy en prestige te bieden.

Niet echt een plek waar iemand zoals ik – straatarm en zonder enige maatschappelijke status – thuishoort. Maar ik serveer er dan ook enkel drankjes.

Ik wurm mezelf uit de drukbezette bus, om mijn weg lopend te vervolgen door downtown Los Angeles.

In de verte zijn de glooiende heuvels te zien waar het Hollywood Sign trots pronkt. Aan de andere zijde bevindt zich het altijd bruisende Venice Beach, aan de kust van de Stille Oceaan.

Terwijl ik door het financiële district loop, verwarmt de zon mijn huid. Een van de redenen waarom ik ervan hou om in Los Angeles te wonen, is dat de zon zo'n beetje het hele jaar door aanwezig is. Ik ben niet gemaakt voor de kou. In de tijd dat ik bij een pleeggezin in Minnesota woonde en daar een strenge winter te verduren kreeg, werd dat nog eens bevestigd. Geef mij maar de zon, die me kan omarmen als een warme deken.

Het is rustig wanneer ik de lobby van het Vanguard Plaza betreed, wat vaak wel anders is door de vele bedrijven die in deze wolkenkrabber gevestigd zijn.

In de lift hou ik mijn pas tegen het paneel en druk op de knop die me naar de zeventigste verdieping zal brengen. Enkel de leden en werknemers van Blue House kunnen met hun pasje de bovenste verdieping van het gebouw bereiken.

Hoewel de lift negenenzestig verdiepingen moet passeren, ben ik er zo. Zodra de deuren openschuiven, wordt de luxelobby van de club onthuld, die uit een mix van goud- en nachtblauwe tinten bestaat.

Ik duw de deur open waar EMPLOYEES ONLY op staat en loop vervolgens de dameskleedkamer in.

Ik kleeft me om in mijn werktenue, bestaande uit een nachtblau-

we blazer en kokerrok, een hagelwit overhemd en een paar elegante pumps met klein hakje. Het lijkt eerder een outfit voor een stewardess dan voor een serveerster. Het enige wat nog mist is het kenmerkende sjaaltje.

Wanneer ik me heb omgekleed, bind ik mijn lange zwarte haar vast in een hoge staart en knoop ik mijn blazer dicht.

Als laatste maak ik mijn gouden naamplaatje vast op mijn blazer. Met mijn vinger strijk ik over de gegraveerde letters.

Sinds de ontdekking dat Nina niet mijn echte naam zou kunnen zijn, voelt het alsof ik mijn identiteit een beetje ben kwijtgeraakt. Alsof ik in mijn zesentwintig jaar op deze aardbol plotsklaps een indringer ben geworden in de levens van iedereen om mij heen.

Met een zucht sluit ik mijn kluisje en ik verlaat de kleedkamer. Via de zijingang loop ik de grote lounge binnen. Het is een moderne versie van de stereotiepe herenclub, maar dan op de hoogste verdieping van een wolkenkrabber die een adembenemend uitzicht geeft op de skyline van Los Angeles. Ronde tafels met telkens twee leren fauteuils staan langs de ramen en in het midden van de ruimte zijn comfortabele zitplekken gecreëerd voor groepen die uit meer dan twee personen bestaan.

Het licht is gedimd en op de achtergrond klinkt jazzmuziek. Aan de rechterzijde bevindt zich de bar, en de wand daarachter toont het arsenaal aan drankflessen, waarvan ik weet dat ze enkel van de beste en duurste merken zijn.

Ik loop naar de bar, waar twee van mijn collega's met elkaar staan te praten terwijl ze glazen poleren.

Jamie, de knappe, donkerharige barman, is de grootste flirt van het team. Naast hem staat Daphne, de bloedmooie blondine met een poppengezichtje die altijd in een goed humeur lijkt te zijn. Het zijn tevens de twee collega's met wie ik het vanaf dag één al goed kon vinden.

‘Hé,’ begroet ik ze beiden.

‘Ah, perfecte timing.’ Jamie knikt naar de ingang van de lounge. ‘Hunkalert.’

Daphne en ik volgen zijn blik, die gericht is op de man die zojuist binnen is komen lopen.

Roman Morales.

Zoals gewoonlijk neemt hij plaats aan een tafeltje langs het raam, zonder ook maar een van de andere leden te erkennen. Hij is een mysterieus type; vaak alleen en lijkt nooit echt aandacht voor de mensen om hem heen te hebben. Ik zou niet weten waarom hij hier komt. Deze club is bedoeld om te socializen, maar ook om te netwerken en soms zelfs om deals te sluiten. Hij lijkt hier niets van dat alles te doen.

Hoewel hij niet veel aandacht besteedt aan zijn omgeving, is Roman Morales nog steeds het lid dat stevast de meeste aandacht krijgt. Vooral van de vrouwen, of het nu om leden of om werknemers gaat.

Zijn looks zijn niet te evenaren. Ook al wemelt het in de stad van de knappe acteurs, toch bevindt deze man zich op een heel ander niveau.

Zijn gitzwarte haar zit zoals altijd perfect in model. Zijn donkere ogen lijken door glas heen te kunnen snijden, net zoals zijn kaak, die door een netjes bijgehouden stoppelbaardje een fractie wordt verzacht. Zijn lippen zijn vol, maar vormen altijd een rechte lijn.

En dan heb ik het nog niet eens over zijn lichaam gehad. Wanneer hij geen stropdas draagt, staat zijn overhemd vaak iets open aan de bovenkant en wordt de zwarte inkt van zijn tattoos op zijn bronzen borstkas zichtbaar. Ik gok dat hij ook vaak de sportschool bezoekt, want zijn maatpakken vormen zich altijd perfect naar zijn afgetrainde lichaam.

Alles aan deze man schreeuwt macht, geld en seks.

Jamie laat zijn blik grondig over hem heen glijden. 'Beeld je eens in dat hij in de rechtszaal tegenover je staat en je geen enkele genade schenkt wanneer hij je aan een verhoor onderwerpt.'

Daphne zucht verlangend. 'Ik zou al mijn zonden aan hem opbiechten.'

'Hij is een advocaat, geen priester,' merk ik lachend op.

‘Hm,’ zegt Jamie grijnzend. ‘Hij zou anders een erg sexy priester kunnen zijn.’

Ik rol met mijn ogen. ‘Er is echt iets mis met jullie,’ zeg ik, hoewel ik zelf ook al meerdere fantasieën over de beste man heb gehad.

‘Ben ik de enige hier die aan het werk is?’ Suzy, de knappe roodharige wier gezicht altijd op onweer lijkt te staan, zet een dienblad met lege glazen op de bar.

Haar sneer lijkt vooral aan mij te zijn gericht. Om een of andere reden kan ze me sinds dag één al niet uitstaan, en dat terwijl we nooit echt met elkaar gepraat hebben, tenzij het werkgerelateerd was – en zelfs dan weet ze me snel af te wimpelen.

Ze grijpt een leeg dienblad van de bar en loopt weer tussen de tafels door om bestellingen op te nemen. Jamie steunt met zijn handen op het werkblad van de bar en kijkt Suzy hoofdschuddend na.

‘Ze is vandaag uitzonderlijk chagrijnig,’ waarschuwt Daphne me.

‘O, fantastisch.’

Jamie lacht om mijn sarcastische antwoord. Ook Daphne kan een lach niet onderdrukken en geeft me een bemoedigend klopje op mijn schouder voordat ze naar de keuken verdwijnt.

Ik pak een dienblad op en begin aan mijn ronde. Wanneer ik de eerste bestellingen heb opgenomen en rondgebracht, wordt mijn aandacht getrokken door een vrouwelijke stem achter me.

‘Pardon?’

Ik draai me om en zie dat niemand minder dan Estelle Keighley, de rijzende ster in de zakenwereld én volgens *L.A. Business Magazine* de mooiste vrouw van dit moment, mij wenkt.

Ik zet mijn beste glimlach op als ik naar het tafeltje loop waar ze samen met een andere vrouw zit. ‘Wat kan ik voor u doen, Miss Keighley?’

Ze kijkt langs mij heen als ze vraagt: ‘Dat is Roman Morales, niet-waar? De advocaat?’

Niet weer. Met enige moeite weet ik mijn glimlach te behouden. ‘Dat klopt.’

‘Perfect. Kun je dit aan hem geven?’ Estelle reikt me een visitekaartje aan waarop ze naast haar telefoonnummer met de hand *bel me, x* heeft geschreven.

‘Natuurlijk,’ antwoord ik beleefd.

Met het kaartje in de aanslag loop ik naar de advocaat toe, wiens blik strak op zijn telefoon gericht is. Even overweeg ik om het visitekaartje gewoon weg te gooien, maar ik voel de brandende blikken van de dames op mijn rug.

Wanneer ik naast het tafeltje sta, schraap ik kort mijn keel om de aandacht van de advocaat te trekken. Met even zo weinig interesse als hij normaal aan de andere leden schenkt, humt hij slechts om aan te geven dat ik zijn aandacht heb, terwijl hij zijn blik op zijn telefoon gericht houdt.

‘Er is mij gevraagd om dit aan u te geven,’ zeg ik en ik leg het kaartje van Estelle voor hem neer.

Geen reactie.

Wat had ik dan verwacht?

Ik knik hem beleefd toe en draai me om zodat ik weer verder kan met mijn normale werkzaamheden, in plaats van voor postbode te spelen.

Nog voor ik een stap kan zetten worden er lange, stevige vingers om mijn huid gevouwen die mijn pols volledig omvatten. De aanraking laat mijn huid tintelen.

Langzaam draai ik me weer om.

‘Neem dat maar weer mee,’ zegt hij, nog altijd zonder zijn blik los te maken van zijn telefoon.

‘Pardon?’ vraag ik verward.

Hij knikt naar het kaartje en richt dan voor het eerst zijn ogen op mij.

Ik slik bij het zien van zijn donkere doordringende blik die me vastpint op mijn plek.

‘Ik hoef dat niet, dus breng het maar terug naar de eigenaar.’

Het duurt een paar tellen voordat ik tot mijn positieven kom en be-

grijp waar hij op doelt. Weet hij dat hij zojuist het nummer heeft gekregen van een van de mooiste vrouwen van heel Los Angeles?

Ik kijk naar zijn hand, die nog steeds mijn pols omvat. Hij lijkt de boodschap te begrijpen en laat me langzaam los. Snel zet ik een stap naar achteren, al voel ik zijn aanraking nog altijd op mijn huid.

Ik recht mijn schouders en zeg dan: 'Sorry, Mr Morales, maar ik heb het al druk genoeg. Als u iemand wilt afwijzen, dan zult u dat zelf moeten doen.'

Er verandert iets in zijn ogen. Het kille maakt plaats voor iets wat lijkt op een twinkeling. 'Maar je had het niet druk genoeg toen je dit kwam brengen?'

Ik hou zijn blik uitdagend vast. Dit spel kan ik ook spelen. 'Hoe kan ik een verzoek afwijzen van een invloedrijke en bovenal beeldschone vrouw zoals zij?'

Zijn doordringende ogen zijn nog steeds op mij gericht. Hij kijkt niet eens rond om te zien wie die beeldschone vrouw zou kunnen zijn. Elke andere man zou daar graag achter willen komen, al was het maar om zijn ego een boost te geven.

'En toch wijs je het verzoek van een invloedrijke man als ik af,' zegt hij. 'Dat komt vast omdat u minder aantrekkelijk bent dan zij.'

Een van zijn mondhoeken gaat een fractie omhoog.

Holy shit. Volgens mij heb ik hem nog nooit zien grijnzen.

Het kost me de grootste moeite om onverschillig over te blijven komen. 'Als dat alles is, dan zou ik graag weer verder willen gaan met mijn werk.'

Hij kijkt me een paar tellen zwijgend aan. Dan knikt hij eenvoudigweg, waarbij er geen spoortje meer te ontdekken is van de grijns, alsof die er nooit is geweest. Misschien beeldde ik het me ook wel in.

'Roman!'

We kijken allebei op bij het horen van de enthousiaste stem.

Ik zet snel nog een stap opzij, vouw mijn handen voor me en hou mijn blik respectvol omlaag.

Roman lijkt haar ook te kennen. ‘Grace.’ Zijn stem klinkt net zo ongeïnteresseerd als hij vervolgt: ‘Ms Lavelle.’

Zijn begroeting wekt mijn nieuwsgierigheid, dus waag ik het om kort op te kijken en zie twee vrouwen. De oudere van de twee, die ik begin vijftig schat, straalt een en al elegantie uit. Ze draagt een outfit waar ik een moord voor zou doen. Haar bruine lokken zijn prachtig opgestoken. Ze lacht vriendelijk, maar haar groene ogen stralen weinig warmte uit.

Ik herken haar meteen.

Alexandria Lavelle, of koningin van de stad, zoals ze hier ook wel wordt genoemd. Ze is de CEO van Lavelle Group, een bekende naam in de hotellerie en modewereld.

Dit is de eerste keer dat ik haar van zo dichtbij zie.

De blondine naast haar, die, op de kleur van haar haar na, als twee druppels water op Alexandria lijkt, schat ik rond mijn leeftijd. Ze is knap en heeft duidelijk een oogje op de koelbloedige advocaat.

Al lijkt die juist allesbehalve interesse in haar te hebben.

‘Mr Morales,’ groet Alexandria Lavelle hem terug met een elegant hoofdknikje. ‘We wilden net gaan lunchen. Zou je ons willen vergezellen?’

‘Bedankt voor de uitnodiging,’ zegt hij. ‘Maar ik stond op het punt om te vertrekken.’

Dit is de eerste keer dat ik hem zie praten met een van de leden.

Hij voegt de daad bij het woord en staat op. Nadat hij zijn jas van de rugleuning heeft gepakt, kijkt hij mij nog kort aan en loopt dan met vastberaden passen de lounge uit. Het kaartje met het telefoonnummer van Estelle ligt nog steeds ondersteboven op tafel.

Wat een wonderlijke man.

De blondine lijkt door te hebben dat ik er nog sta en direct slaat haar houding om. ‘Hoorde je mijn moeder niet? We willen lunchen, dus regel een tafel voor ons.’

Blijf kalm, Nina.

Alexandria, die mijn aanwezigheid nu pas lijkt op te merken, richt haar blik op mij. Haar onbewogen blik van eerder verandert langzaam. Haar perfect onderhouden wenkbrauwen komen wat naar elkaar toe. Ze blijft me aanstaren, alsof ze recht in mijn ziel probeert te kijken.

Ik begin me ongemakkelijk te voelen en sla mijn ogen neer.

Dan zie ik een hand voor mijn ogen heen en weer zwaaien. ‘Hallo, ben je doof? We willen lunchen. Wat een flutservice hier, zeg.’

Alexandria breekt haar blik van me los en stelt haar dochter terecht. ‘Grace. Zo is het wel genoeg.’

‘Maar mam...’ klaagt ze.

Ik herpak me en zet mijn stralendste glimlach op. ‘Mijn excuses. Ik zal u naar uw tafel brengen.’